

[Poul Schlüter.]

geringens egne udgiftsforslag, og de er da vel i al fald klart nok defineret. Her er der vel ingen tvivl om, hvad det er, vi er uenige om, og allerede dette drejer sig om milliardbeløb.

Så vil jeg gerne sige til statsministeren, at jeg er forbløffet over så bekymringsløs en tale, statsministeren i dag holder. Statsministeren sagde om prisstigningerne i 1975, at det var ikke så slemt. Nej, men nu er vi i 1976. Økonomiministeren henviste til, at renteniveauet i Danmark slet ikke var så skrapt i 1975. Nej, men hvad med fremtiden? Jeg tror, at statsministeren aldeles undervurderer sværhedsgraden i landets økonomiske problemer. Vi har i det konservative folkeparti ikke tillid til statsministerens vurdering. Hver gang vi har fået regeringens prognoser, har det vist sig at gå værre, og statsministerens løsninger finansieres alene ved underskud og gældsætning. Og vi taler om store tal. Når der nu gældsættes for 19 mia kr. statsobligationer og vi regner med, at der her i landet er et par millioner familier, så er det alene i år en gældsætning på omkring 10.000 kr. pr. familie. Det er resultatet af regeringens politik blot på et enkelt år. Der kommer til at ligge en kæmpeopgave, når den nuværende regering engang går af, det er der ingen tvivl om. Vi er uenige med regeringen. Vi ønsker en anden økonomisk politik. Vi kan ikke støtte de løsninger, regeringen hidtil har budt folket på.

Jens Møller (KrF):

Først hr. Kjeld Olesens forslag til dagsorden. Vi har nu i et år på nær 11 dage kunnet bygge på den dagsorden, der blev vedtaget sidste år, den dagsorden, der sagde, at fra 1. april i 1976 bor christianitterne ulovligt derude i Christiania, og det må være regeringens opgave, justitsministerens opgave, at få det bragt til afslutning så hurtigt som muligt. Nu kommer man så i den tolvte time, ja, i det sidste minut af den tolvte time, og vil have det ændret med et nyt forslag, der ikke kan medføre andet, ligegyldigt hvad der bliver sagt, end at man nu slører sagen igen, skaber usikkerhed omkring sagen om Christianias afvikling. Det kan vi i kristeligt folkeparti ikke være med til. Vi bliver nødt til at stemme imod dette dagsordensforslag.

Hr. Brusvangs dagsorden angående blokadesager vil vores partis medlem af retsudvalget, hr. Poul H. Møller, kommentere om et øjeblik.

Om de øvrige dagsordensforslag må jeg sige, at de konservatives forslag jo kun vil opretholde det nuværende, som står der allerede. Det kan vi ikke ophidse os så voldsomt over. Vi mener, det er meningsløst, derfor vil vi ikke stemme for det, vi vil heller ikke stemme imod det. Det samme gælder den rent tekniske ændring i hr. Kjeld Olesens forslag. At datoen bliver ændret til den rette, kan vi naturligvis heller ikke have noget imod, men de øvrige dagsordensforslag vil vi stemme imod.

Freddy Madsen (DKP):

Vi må nu konstatere, at det ikke var så forfærdelig meget, vi kunne få oplyst under denne afsluttende debat om, hvad regeringen faktisk forestiller sig specielt i spørgsmålet om beskæftigelsen.

Vi har fra tre ministre nu fået forholdsvist varme kærlighedserklæringer til venstre. Det er måske nok lidt overraskende, at de har så bastant en karakter. Den tilfredshed, som jeg troede oprindelig måske var lidt fortalelse fra forskellige socialdemokratiske ordførere, er nu blevet bekræftet fra allerhøjeste sted, og det synes vi ikke tegner så forfærdelig godt for fremtiden.

Økonomiministeren havde ellers nogle varme og hjertelige ord om, at det, hvis dette ting virkelig ønskede det, kunne lade sig gøre at afskaffe arbejdsløshed. Jeg er nu ikke så sikker på, at det ville kunne lade sig gøre helt at afskaffe arbejdsløsheden, hvis man ville opretholde det nuværende samfundssystem, fordi jeg tror, at det er en del af den økonomiske krise, men jeg er totalt enig med økonomiministeren i, at vi kunne nå meget langt i retning af at bekæmpe arbejdsløsheden og sænke den, hvis der virkelig blev gjort en indsats. Det synes jeg at vi meget kontant har peget på både under debatten i torsdags igennem vore ændringsforslag, igennem det, vi har sagt i dag, og igennem den dagsorden, som vi har foreslået. Det er det vigtigste, det er det mest brændende problem, har vi sagt, og vi er totalt enige med økonomiministeren i, at der bør gøres noget ved det. Men hvad sker der så? Ja, så siger både finansministeren og